

„Campioana unei mari iubiri“ – „Știința“ sau Craiova Maxima. Corneliu Stroe, Ștefan Andrei și pasiunea oltenească

În vara anului 1974, Universitatea Craiova a obținut semnătura celui mai mare fotbalist al Piteștiului și al României, Nicolae Dobrin. Cel poreclit „Gâscanul“ a venit să joace sub culorile Științei, s-a pregătit toată vara cu echipa și pentru că FC Argeș nu a fost de acord cu transferul, a acceptat o carantină de doi ani în schimbul onoarei de a fi al Craiovei. Pe atunci, exista o clauză în regulamentul de transferuri care specifica faptul că un jucător putea să fie achiziționat fără acordul clubului de la care provenea, dacă accepta o perioadă de carantină de doi ani. Dobrin a venit în Craiova într-o noapte, tot atunci o echipă de muncitori aducând de la Pitești mobila familiei. El a primit un apartament pe Calea Severinului și s-a înscris la facultate în Bănie. Cu toate astea, pentru că Universitatea nu a fost niciodată o favorizată a sistemului, de la București a venit un ordin, transmis prin intermediul secretarilor de partid, iar genialul mijlocaș a fost obligat să se întoarcă în Trivale. (<https://fcuniversitatea.ro>)

După cucerirea primului titlu, în 1974, a urmat un sezon 1974–1975 care a adus prima prezență în Cupa Europei UEFA, un dublu meci împotriva echipei suedeze Åtvidaberg, pierdut cu 3-4 la total, dar și obținerea unui loc 3 destul de satisfăcător la sfârșitul campionatului.

Universitatea s-a clasat pe ultima treaptă a podiumului în ediția 1974–1975, pierzând finala Cupei în fața Rapidului cu 1-2, după un meci în care oltenii au acuzat vehement arbitrajul lui Nicolae Rainea, iar supporterii Craiovei au amenințat că „dacă Rainea mai vine la Craiova, îl împușcăm ca pe Kennedy la Dallas“. Arbitrul i-a eliminat atunci pe Petre Deselnicu și Cornel Berneanu. Memorabilă rămâne însă noaptea

dinaintea meciului cu Dinamo (25 mai 1975), câștigat cu 3-0, când peste 500 de suporteri olteni au dormit pe stadion, ca să fie siguri că vor vedea meciul de a doua zi. În acel sezon, la antrenamentele obișnuite ale echipei lui Titi Teașcă erau prezenți câte 1.000 de suporteri. (<https://fcuniversitatea.ro>)

Sezonul 1975–1976 a adus o cădere semnificativă, echipa încheind sezonul abia pe locul 6 și anunțând schimbarea generației de fotbaliști. În ultimul sezon al legendarului Ion Oblemenco în tricoul alb-albastru al Universității, așteptările nu au mai fost atât de mari, însă craiovenii au uimit din nou publicul, câștigând pentru prima dată în istoria sa Cupa României într-o finală împotriva formației armatei Steaua București, cu scorul de 2-1. Craiovenii au folosit formația: Boldici – Berneanu, Tilihoi, Ștefănescu, Purima – Donose, Balaci, Beldeanu – Crișan (Negrilă), Cârțu, Marcu (Cămătaru). Aceasta a fost modalitatea generației lui Oblemenco de a-și lua rămas-bun de la suporteri. Tot în Divizia A echipa a terminat pe locul 3.

În sezonul următor, 1977–1978, echipa Craiovei recidivează în Cupă. De această dată victorie cu 3-1 în fața formației Olimpia Satu Mare, semnată de Boldici (Lung) – Ungureanu, Tilihoi, Ștefănescu, Purima – Donose, Balaci (Țicleanu), Beldeanu – Cârțu, Cămătaru, Marcu, jucătorii fiind pregătiți de Ilie Oană și Constantin Deliu.

Odată cu schimbul de generații făcut, Universitatea a continuat să impresioneze în 1978 apărându-și trofeul Cupei României, câștigat în urmă cu un an, de data aceasta împotriva Olimpiei Satu Mare și ajungând pe un modest loc 6 în ligă. Sezonul 1978–1979 s-a încheiat pe locul 4, iar în Cupa Cupelor UEFA clubul a fost eliminat în primul tur de nemții de la Fortuna Düsseldorf.

Craiova Maxima a fost a doua generație de aur a Universității și o echipă care a înregistrat, mai ales la începutul și mijlocul anilor '80, cea mai notabilă performanță continentală din istoria clubului. A fost o echipă formată din foarte mulți jucători care au crescut în apropierea primei echipe de aur și, de asemenea, această echipă a dat o mare parte

din „scheletul“ naționalei de fotbal a României precum: Ilie Balaci, Rodion Cămătaru, Costică Ștefănescu, Zoltan Crișan, Ion Geolgău, Aurel Beldeanu, Costică Donose și Silviu Lung, printre alții.

„Ca să se întrupeze la nivelul ei cel mai înalt, Craiova a avut nevoie de doi ani și ceva. Să zicem că de prin 1977 până în 1979. Iar nivelul cel mai înalt al echipei a durat patru ani, până în 1983, prin toamnă, răstimp în care a primit și alintul Maxima“, scria Alin Buzărin în ianuarie 2021.

Au existat, în epocă, și câteva personaje care au sprijinit această ascensiune, între ele trebuind menționați conducătorul de club Corneliu Stroe și politicianul Ștefan Andrei, o vreme ministru de externe.

De-a lungul anilor, Universitatea a fost sprijinită și condusă de personalități importante ale orașului Craiova, între care trebuie amintiți: profesor universitar doctor Alexandru Buia, rectorul Institutului Agronomic din Craiova; fizicianul Ion Lungu, profesor universitar doctor docent Titus Georgescu, rector al Universității din Craiova; profesor universitar doctor Constantin Botea; profesor universitar doctor George Vraciu; profesor universitar doctor Sergiu Cătăneanu; profesor universitar doctor Tiberiu Nicola, alt rector al Universității din Craiova și, mai ales, profesor universitar doctor Corneliu Andrei Stroe.

La dispariția sa în 2014, Corneliu Andrei Stroe era omagiat astfel de către jurnalistul Alin Buzărin: „Oltean iute la minte, Corneliu Andrei Stroe amesteca mereu aerul academic al profesorului cu priviri pline de subînțeles, din spatele cărora răzbătea inteligența educată. Făcuse pași mulți și egali în cărți și în viață, era eruditul cu aplicație practică. Cu Craiova a izbutit ceea ce reușiseră alți doi iluștri dispăruți, Ion Alecsandrescu și Vasile Ianul, cu Steaua și cu Dinamo. Față de cei doi, care i-au fost și buni prieteni, profesorul craiovean deținea avantajele personale de a fi dus echipa sus în Europa înaintea lor și de a nu fi avut acel important aparat politico-militar în spate. Sigur, Craiova era și ea sprijinită într-un fel de Ștefan Andrei, dar familia Ceaușescu și Securitatea erau una, iar un ministru oltean de externe deștept foc, cu totul alta. Stroe a clădit Craiova încet și răbdător, punând pietricică peste pietricică. A

răzbătut în sus în fiecare sezon câte puțin, atât cât să nu atragă brusc atenția marilor rivale. I-a adus într-un an pe Ștefănescu, apoi pe Crișan și Lung, apoi pe Beldeanu și Tilihoi. Niciodată șapte jucători noi deodată, niciodată prea mulți dinafara Craiovei, mereu cu atenția îndreptată spre juniorii proprii de unde veneau în fiecare an roade noi. Întâi Balaci și Negrilă, apoi Cămătaru, la un interval Ungureanu și Cârțu. Acea echipă minunată, a cărei construcție a început prin 1973, a avut tencuiala pusă abia prin 1977, iar marea performanță din Europa a venit abia după alți patru-cinci ani de jucat împreună. Profesorul dispărut marți noapte deținea laolaltă acele calități pe care alți conducători le cumulează în parte. Avea ochi la jucători, îi veghea de la 15-16 ani până când erau numai buni de transferat. Știa să aleagă antrenorii și, nu în ultimul rând, se pricepea să facă bani. Pe undeva prin anii '80 era un fel de mic mandatar al epocii, deținea un fel de parc de distracții mobil, ceva în genul mașinuțelor bușitoare de astăzi, pe care-l plimba prin toată Oltenia, de la Slatina la Severin sau de la Craiova la Vâlcea. Din acea activitate capitalistă desfășurată în plin comunism rezultau bani pentru echipă, care erau excelenți atunci când robinetele de la Universitate sau de la partid se închideau. Cel mai mult și-a dorit profesorul Stroe ca echipa sa să aibă drumuri lungi în Europa. Uneori, înfrângerile interne pe la Petroșani sau Bacău erau urmate de calificări răsunătoare cu Fiorentina sau Bordeaux. De fapt, Corneliu Andrei Stroe s-a stins marți seara privind spre Europa. Se plimbase cu soția prin parc, venise acasă și și-a dat sufletul cu telecomanda în mână, privind la Liga Campionilor. Inima a încetat să-i bată când pe ecran se luptau Manchester United și Bayern. Craiova sa jucase și ea la München cu Bayern, făcuse 1-1 acum 32 de ani". (*www.prosport.ro*)

Născut pe 2 iulie 1943, la Dioști (județul Dolj), Corneliu Stroe a practicat atletismul la Banatul Timișoara și „Știința“ București, fiind campion al României în 1961 și 1962 la probele combinate de triatlon și pentatlon. În perioada 1962–1966 a fost student la Institutul de Cultură Fizică din București, absolvind cu media generală 9,40; a obișnuit

ulterior două doctorate, la ANES București și Științe Economice Craiova. În 1990, a înființat Facultatea de Educație Fizică și Sport la Universitatea din Craiova. În 2003, a fost numit cetățean de onoare al municipiului Craiova.

Stroe a fost marele artizan al Craiovei Maxima. În paralel cu activitatea sa universitară, a ajuns și la echipa de fotbal Universitatea Craiova în anul 1966. Timp de patru ani a ocupat funcția de secretar al Universității Craiova. Apoi, între 1970–1983, a fost vicepreședinte al clubului, iar în sezonul 1983–1984, președinte al Universității Craiova. Mulți i-au zis de-a dreptul „conducătorul capitalist din anii comunismului.

Marii fotbaliști ai Craiovei, citați de autorul Ion Jianu, i-au recunoscut rolul capital pe care l-a avut la echipă. Ilie Balaci declara fără niciun echivoc: „A fost artizanul Craiovei Maxima. Omul ăsta a făcut enorm pentru fotbaliștii acelei minunate echipe“. Sorin Cârțu adăuga: „Gândurile mele pentru el sunt de mulțumire, pentru că tot ceea ce am realizat în fotbal a fost și cu ajutorul lui. M-a adus la Universitatea Craiova ca fotbalist și, după, ca antrenor în Divizia A, când el era conducător!“. Silviu Lung spunea la rândul lui: „Pentru mine, domnul profesor a fost ca un tată. Dânsul m-a adus în Craiova de la Carei, m-a ajutat să devin fotbalist important și om respectat“. Iar Aurică Țicleanu concluziona: „A fost unul dintre inițiatorii proiectului Craiova Maxima. El a strâns jucătorii, el a fost creierul. A avut și inteligența necesară să apropie oameni importanți de echipă. El rezolva toate problemele clubului. Se poate spune că era părintele Craiovei Maxima“.

Iar Pavel Badea declara pentru Gazeta de Sud: „Vorbim de Corneliu Andrei Stroe ca un mare om de sport, cu o viziune extrem de extinsă a tot ceea ce înseamnă management sportiv și nu numai. A fost un om cu o vastă experiență, care a lăsat un gol imens în sufletele tuturor celor care l-au cunoscut. Eu am fost foarte apropiat de dânsul, iar dânsul, prin deciziile și sfaturile date, și-a pus amprenta asupra carierei și familiei mele. A fost un om cu adevărat reprezentativ pentru această regiune la nivel de sport“.

Iar Marius Mitran scotea în evidență: „Totul în jur e creația dumnea-voastră! Totul. Driblingul magnetic al lui Balaci, cântecul de la tribuna cu stemă, fenta lui Cârțu, trăsnetul lui Oblemenco, fulgerul de pe extremă al lui Zoli, eleganța Căpitanului, forța lui Deselnicu, sclipirile lui Geolgău, gara din Craiova ocupată de trenurile cu legiunile de studenți alb-albaștri veniți din toată țara, ochii lui Țicleanu, clasa lui Donose, detenta lui Cămătaru, stilul lui Beldeanu, linia impenetrabilă a apărării pe aliniamentul Negrilă – Tilihoi – Ungureanu, stângul lui Irimescu, imnul lui Păunescu, cursele lui Marcu, chitara lui Tudor Gheorghe, plonjoanele lui Lung, telefoanele cu Ștefan Andrei, tunelul lung de la vestiare, strigătul lui nea Sebi Domozină, centrările lui Badea, șerpuirile lui Gică Craioveanu, autocarul alb-albastru, stetoscopul doctorului Frânculescu, Sică pentru copiii lui, care erați toți, țigara lui nea Tică Oțet, bara lui Sorin de la Sarajevo, bara lui Zoli cu Benfica...” (<https://lpf.ro>)

Despre conducătorul Stroe se poate spune că a fost un vizionar și pentru că a pus bazele meseriei de scouter, într-o vreme când fotbalul românesc se baza în principal pe organizarea structurilor politice. „În fiecare zi de luni adunam arbitrii craioveni de Divizia B și câțiva antrenori de pe la ligile inferioare și le dădeam, pe cheltuiala mea, o masă la restaurantul «Union». Îi puneam să-mi spună ce jucători apti să joace la Universitatea au văzut pe unde au fost“, povestea Stroe. Olteanul se adresa fiecărui jucător cu apelativul „domnule fotbalist“ și era pasionat de poeziile lui Ion Minulescu și Tudor Arghezi.

Un episod memorabil redat în cartea biografică a lui Ion Jianu i-a avut ca eroi pe Ilie Balaci și Gheorghe Hagi. În 1983, la echipa „alb-albastră“ strălucea „Minunea Blondă“, dar era evident că tânărul Hagi devenea un fotbalist de mare viitor. Pe machidon era bătaie mare, dar Corneliu Stroe l-a convins să semneze cu „Știința“. Gică a fost admis la Facultatea de Științe Economice la Universitatea din Craiova. Problema era că Hagi semnase precontracte și cu Sportul Studentesc, și cu Steaua. Pentru că „studenții“ îl pierduseră pe tânărul constănțean, Nicu Ceaușescu, cel care proteja echipa din Regie, a vrut să compenseze transferându-l pe

Ilie Balaci. Aflând că Universitatea își va pierde unul dintre lideri, Corneliu Stroe, aflat în concediu la mare, a început să dea telefoane și l-a convins pe Balaci să rămână în Bănie. În schimb, Nicu Ceaușescu „l-a răpit“ pe Hagi, schimbând un regulament. În acele vremuri, un student nu se putea transfera de la o facultate la alta, în primul an. Protectorul sportului a găsit însă pârghiile necesare și l-a înscris pe Hagi la ASE București. (<https://evz.ro>)

„Așa cum Universitatea Craiova a avut un mare suflet pe teren, Ion Oblemenco, așa cum a avut un mare sufletist la microfon, Sebastian Domozină, tot așa la conducerea echipei craiovene a fost, ani de zile (cei mai buni din istoria formației alb-albastre), profesorul universitar doctor Corneliu Andrei Stroe, care a rămas în posteritate prin personalitatea sa puternică, prin inteligența și prin vastele sale cunoștințe pe care le-a dovedit în dese împrejurări, de nenumărate ori“, menționa Cristian Țopescu. (www.frf.ro)

„A fost la plimbare prin parc cu soția dumnealui. Apoi au venit acasă, iar el s-a așezat la televizor, în fotoliu. Doamna s-a dus la bucătărie, iar când s-a întors la dumnealui nea Cornel nu mai era în viață. E o mare dramă. Nu îmi găsesc cuvintele. E de necrezut“, a declarat Silvian Cristescu pentru *Fanatik*, la momentul trecerii în neființă a marelui om de fotbal.

Corneliu Andrei Stroe a fost președinte de onoare și la echipa patronată de Adrian Mititelu, din 2008 și până la dezafilierea din 2011, fiind, începând cu august 2013, președinte al Consiliului de Administrație al clubului la CSU Craiova. Practic, Corneliu Andrei Stroe a activat timp de mai bine de 30 de ani în structurile de conducere ale Clubului Universitatea Craiova, în diversele sale forme de organizare. (www.sport.ro)

Ștefan Andrei (29 martie 1931, Podari, Dolj, aceeași localitate în care a văzut lumina zilei și marele artist Tudor Gheorghe – 31 august 2014, Snagov, Ilfov) a fost un politician comunist și ministru de externe, dar și marele protector al echipei de fotbal Universitatea Craiova. După absolvirea celor patru clase primare în comuna natală, Ștefan

Andrei se înscrie, în 1944, la Liceul Militar „Dimitrie Sturdza“ din Craiova (același liceu pe care anterior l-a frecventat și viitorul mareșal Ion Antonescu, absolvind ca șef de promoție), până în 1948, când liceul considerat „rămășiță burghezo-moșierească“ este desființat. Elevul Andrei este nevoit să se transfere la Colegiul Național „Frații Buzești“, devine premiantul clasei și obține premiul I pe țară la Concursul Național de Literatură Rusă și premiul al II-lea la Concursul Național de Literatură Română „Mihai Eminescu“, în urma viitorului mare poet Nicolae Labiș. După aceea, a urmat Facultatea de Construcții Hidrotehnice a Institutului de Construcții București. A fost angajat redactor la secția internațională a *Scînteii Tineretului*. S-a înscris în Partidul Muncitoresc Român în 1957. Remarcat de Nicolae Ceaușescu, începând cu 1960 a ocupat funcția de șef al Relațiilor Externe al UTM. În 1965, a devenit adjunctul Gizelei Wass, care era șefa Secției Externe a PCR, apoi prim-adjunct și, în 1972, a urcat în ierarhie ca secretar al CC cu problemele internaționale. A fost numit în postul de ministru de externe în 1978, ca succesor al lui George Macovescu, unde a rămas până în 1985. Destituit de Elena Ceaușescu, care o detesta pe frumoasa lui soție, Violeta Andrei, avea să fie numit președinte al Consiliului Central de Control Muncitoresc al Activității Economice și Sociale, funcție pe care a ocupat-o în perioada 1985–1987, când a fost promovată din nou, în postul de viceprim-ministru al guvernului. A deținut acest post până în 1989.

Pentru că a făcut parte la vârf din fostul regim comunist al lui Ceaușescu, Ștefan Andrei a fost arestat în 1990. A stat în închisoare timp de doi ani și cinci luni, în ciuda faptului că Parchetul nu a putut susține acuzația inițială a Frontului Salvării Naționale condus de Ion Iliescu: „genocid“ – presupusa și total neverosimila ucidere a 60.000 de români la Revoluția din decembrie 1989 – și „subminarea economiei naționale“. După 1989, a fost coleg de celulă cu Paul Niculescu-Mizil. Într-un târziu, Ion Iliescu l-a grațiat pe Ștefan Andrei în 1996. Fratele său, Nicolae Andrei, profesor de limba română, a fost pentru o lungă perioadă directorul

Liceului de Matematică și Fizică „Nicolae Bălcescu“ din Craiova, actualul Colegiu Național „Carol I“.

Ștefan Andrei a fost căsătorit cu actrița Violeta Andrei, cei doi având un fiu, Călin Andrei. Poate lumea a uitat-o, dar Violeta Andrei a fost una din cele mai frumoase actrițe din „Epoca de Aur“. Chiar dacă nu a fost asociată cu un mare rol, cu care să poată fi peste timp identificată, chipul Violetei Andrei a putut fi văzut de spectatori în numeroase pelicule din acea vreme. Pe 31 august 2014, moartea a despărțit-o de soțul ei, Ștefan Andrei, ministrul de externe al lui Ceaușescu, cu care a avut o legătură incredibil de bine sudată.

Violeta Andrei s-a născut pe 29 martie 1941, în municipiul Brașov. Ea a absolvit Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică în anul 1965 și a debutat la Teatrul Giulești, actualul Teatru Odeon, apoi a jucat pe scena Teatrului „Lucia Sturdza-Bulandra“ din Capitală. A interpretat zeci de roluri, printre care Roxana din *Cyrano de Bergerac* de Edmond Rostand, Ana Petrovna în *Ivanov* de A.P. Cehov, Ilona din *Joc de pisici* de Orkeny Istvan, Laura din *Menajeria de sticlă* de Tennessee Williams, Dana din *Anchetă asupra unui tânăr care nu a făcut nimic* de Adrian Dohotaru, Elmira din *Tartuffe* de Molière, Madeleine Bejart din *Cabala bigoșilor* de Mihail Bulgakov etc.

S-a căsătorit – fiind, în mod declarat, virgină! – încă din facultate cu Ștefan Andrei, fost ministru de externe (care era cu 10 ani mai vârstnic decât ea), iar în 1990, pe fondul transformărilor politice și a resentimentelor generate de evoluțiile sociale, a fost îndepărtată din Teatrul „Bulandra“. A debutat în cinematografie în 1966, cu filmul *Golgota* (regia Mircea Drăgan) și a jucat apoi în peste 60 de filme românești, dar și în filme străine. La televiziune a jucat în seriale ca *Mușatinii*, *Saltimbancii (Fram)*, *Neînfricații*, *Un august în flăcări*, *Amantul mării doamne Dracula*, *Lumini și umbre*, *Păcatele Evei* (2005). A înregistrat zeci de cântece la radio, are un disc numit *Muzică din film – Violeta Andrei*, a cântat pentru coloana sonoră a filmelor *Veronica* și *Veronica se întoarce* (unde-o juca pe Măruntica). Printre cele mai bune filme în care Violeta Andrei a apărut se

numără: *Felix și Otilia* (1972), *Astă seară dansăm în familie* (1972), *Ștefan cel Mare – Vaslui 1475* (1975, rolul Mariei de Mangop, soția lui Ștefan cel Mare), *Nu filmăm să ne-amuzăm* (1975), *Eu, tu, și... Ovidiu* (1978), *Al patrulea stol* (1978), *Capcana mercenarilor* (1981), *Lumina palidă a durerii* (1981), *Cucerirea Angliei* (1982). Practic, a jucat pentru toți regizorii români importanți ai epocii (e-adevărat, mai puțin pentru „lupii tineri“ care-au lansat primul „nou val“ din anii '70: Dan Pița, Mircea Veroiu, Mircea Daneliuc, Alexandru Tatos, Stere Gulea etc.), cu un plus pentru marele Iulian Mihu, care o feteșea și pentru care apare într-o impresionantă panoplie de roluri. Violeta Andrei joacă astfel în ecranizarea după Călinescu *Felix și Otilia* (în care este femeia „ușoară“ Georgeta), în alambicatul *Nu filmăm să ne-amuzăm*, în ecranizarea *Alexandra și infernul* (1975, după Laurențiu Fulga, un alt mare scriitor uitat), în capodopera *Lumina palidă a durerii*, în contrariantul film istoric de aventuri *Comoara* (1982) și, în sfârșit, după revoluție, *Băiatul cu o singură bretea* (1991), apogeul al stilului provocator al regizorului, ecranizare simultană după *Niculăiță Minciună* (după Brătescu-Voinești) și *Cănuță, om sucit* (după Caragiale).

Violeta Andrei s-a retras treptat din lumina reflectoarelor după 1990. Locuiește singură într-o vilă cochetă din Snagov. Amintirile ei, vesele și triste, pot deveni lesne subiectul unei cărți de succes. „Pe Elena Ceaușescu n-am cunoscut-o, n-am vorbit niciodată cu ea, am dat mâna, atâta tot. Ea mă ura, pur și simplu, eram persona non grata“, a povestit Violeta Andrei pentru ziarul *Click!*

După ce Ștefan Andrei s-a stins din viață, pe 31 august 2014, la 83 de ani, artista a refuzat să mai iasă în lume. Locuiește în vila din Snagov, acolo unde are toate amintirile. De ea au grijă fiul ei, Călin Andrei, și o bună prietenă. Actrița e și acum o femeie cochetă: „Am avut norocul să mă nasc așa. Să am părul bogat, un fund bombat, pulpițe, brațe subțiri și sâni frumoși. Mănânc și acum cartofi prăjiți în untură. Am de când mă știu 50 de kilograme“, a mărturisit Violeta Andrei pentru ziarul *Click!*

„Am cunoscut-o la Festivalul Tineretului de la Viena din 1959“, povestea Ștefan Andrei momentul întâlnirii, în cartea sa de memorii

apărută la Editura Adevărul. „A fost în delegație, în grupul de studenți, și era o fată, așa... și foarte frumoasă, și fată cuminte. Și chinuită, orfană de mică... îți dai seama. Nu avea frați, nu avea surori. Am mers cu vaporul și am stat două săptămâni la Viena. Iar înainte, am petrecut o lună de pregătire în cantonament. Toată delegația, în Căminul «Matei Voievod». Se făceau instructaje și repetiții pentru programul artistic. Delegația avea vreo două sute de membri. Cred că am cucerit-o prin faptul că eram foarte bine informat, iar la toate aceste seminarii și întâlniri mă situam la vârf. Conducătorul delegației a fost Virgil Trofin. Eu eram în conducerea grupei de studenți. Mi-am dat seama că ea se apropia de mine. Și i-am spus: «Ești prea mică, trebuie să mai crești, nu vreau să te încurc. Nu că nu mi-ai plăcea, chiar îmi placi, dar...». Avea 18 ani. Sinceritatea, delicatețea și sensibilitatea ei le-am apreciat mai mult decât frumusețea. A trecut festivalul fără nimic între noi. Ne-am reîntâlnit în 1961, spre sfârșitul lui august. La o reuniune, cum se numea atunci acțiunea aceasta, cu dans. Am condus-o acasă și atunci am și sărutat-o prima dată. Am avut câteva întâlniri în Parcul Ioanid. Iar în octombrie am cerut-o în căsătorie. Simplu: «Doresc să mă căsătoresc cu tine. Gândește-te și tu, întreab-o pe maică-ta...» Pe-ai mei – ce să-i mai întreb? – făcusem 30 de ani. «Și eu vreau», mi-a răspuns ea. De la acel început am făcut o înțelegere: «Să știi că eu n-o să mă opun ca tu să fii artistă, am zis eu. Dar am o rugămintă. Dacă poți să naști, aș dori să am și eu cel puțin un copil cu tine. Nu vreau să plec de-aici doar sădind un pom și secerând niște orz. Ci să las și un copil». A fost de acord. Și ne-am căsătorit pe 18 noiembrie 1961, deci în mai puțin de trei luni de la întâlnire. Iar în 12 octombrie, anul următor, s-a născut băiatul nostru.“

Ștefan Andrei a recunoscut că relația cu Violeta a fost una providențială: „Am făcut o alegere bună. M-a salvat de la moarte de vreo trei-patru ori. Ea e cea care mă îngrijește cu medicamente și acum. E foarte devotată. Copil crescut în necazuri. Este banal să spun că aș alege același drum și aceeași femeie dacă aș lua-o de la capăt. Dar închei viața liniștit. Poate că în sufletul ei s-a supărat că din cauza relațiilor mele cu